

Магда тропя долу; изглежда, свършва яденето и прибира. Изведнаж звънва падналъ на пода ножъ.

Азъ се вслушвамъ но не слизамъ при нея. Оставена сама тя най-добре ще се успокои. Азъ съмъ вече съвсемъ спокоенъ. Тихо е и на вънъ и въ мене. Тихо минаватъ и часоветъ — отъ преброенитъ часове на нашия животъ.

Когато слизамъ долу, виждамъ Магда заспала както си е полегнала върху миндера. Будя я. Тя полусънно и нѣкакъ виновато казва.

— А, заспала съмъ! Сега ще си ида . . .

Азъ я повдигамъ и водя по стълбата. Тя кротко си освобождава ръката. Влиза въ спалнята. Азъ не искамъ да ѝ напомнямъ за себе си и я оставямъ.

Седя до прозореца — градътъ трепти мирно съ хиляди лампи. Хиляди домашни огнища. Но въ колко отъ тѣхъ има огънь и семейството, наистина, се грѣе около него?

*

Сутринтъ, следъ закуска, азъ бързамъ за театъра. Часътъ е деветъ вече, а декоритъ ме чакатъ. Много работа.

Но преди да излѣза, вече казалъ — довиждане, азъ тѣпча на едно мѣсто и запитвамъ съ примирение.

— Е, какъ е, успокои ли се? Гледахъ те въ градината и си мислѣхъ — ето шестъ дни, като по Библията, ти си все въ градината. Седмия день почивай и нека другитъ ѝ се порадватъ.

Тя мълчи. Азъ настоявамъ да отговори. Тя, най-после, печално отвръща.

— Остави ме, моля те. Ти забравяшъ какъ ме нарече вчера. И после да ти кажали? До гуша ми е дошло всичко!

Азъ се извинявамъ за вчерашната грубостъ. Успокоявамъ я пакъ. Спомнямъ ѝ че сама тя, преди две седмици, съветва Таня Миладинова да се примири и заживѣе съ свекърва си подъ една стрѣха.

— Не, лъжешъ се! — избухва тя. — Нѣма нищо да се промѣни. Дотегнало ми е вече. И съжалявамъ за съвета, който дадохъ на Таня. Сега бихъ я посъветвала противното: на всѣка цена да живѣе отдѣлно. И пакъ ти казвамъ: ще продамъ къщата и ще живѣя сама ако не искашъ да дойдешъ съ мене. Нѣма да живѣя съ дребнитъ камъни. Колкото ми остава все ще прекарамъ нѣкакъ!

Тука азъ я упреквамъ че мисли само за себе си.

— Да! — отвръща съ горчевина тя. — Не искамъ да мисля вече за никого. Цѣлиятъ ми животъ е билъ само жертви за другитъ. Стига вече! Азъ зная че нѣма да живѣя